ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PHILIPPE LÉGER
της 5ης Μαρτίου 1998 *

1. Στο πλαίσιο της υποθέσεως Snares [1], ο Social Security Commissioner υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα σχετικά με την εξαγωγιμότητα του disability living allowance (επίδομα επιβιώσεως αναπήρων, στο εξής: DLA), ύστερα από τη θέση σε ισχύ, την 1η Ιουνίου 1992, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 [2] (στο εξής: κανονισμός ή κανονισμός 1408/71)· τώρα, ο Social Security Commissioner υποβάλλει ερώτημα σχετικά με την εξαγωγιμότητα του attendance allowance (επίδομα συμπαραστάσεως, στο εξής: AA).

2. Δεδομένου ότι εν τω μεταξύ έχει εκδοθεί η απόφαση Snares, σε πολλά σημεία των σημερινών προτάσεών μου θα παραπέμπω σ' αυτήν καθώς και στις προτάσεις μου, της 6ης Μαΐου 1997, και τούτο για τον λόγο ότι οι δύο υποθέσεις σε πολύ λίγα σημεία διαφέρουν μεταξύ τους. Εξάλλου, με τις παρατηρήσεις τους, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρεπέμπουν κατ' ουσίαν στις παρατηρήσεις που είχαν υποβάλει στην υπόθεση Snares.

Το πλαίσιο της διαφοράς

3. Ας μου επιτραπεί να υπενθυμίσω εν συντομία το νομοθετικό πλαίσιο.

4. Το AA είναι μια μη εξαρτώμενη από εισφορές παροχή η οποία καταβάλλεται λόγω σωματικής ή πνευματικής αναπηρίας, ανεξαρτήτως της προηγουμένης διαπιστώσεως ανικανότητας προς εργασία και ασχέτως της υπάρξεως πόρων στα εξαρτώμενα πρόσωπα, το δε ύψος της ποικίλλει ανάλογα με τον βαθμό της απαιτούμενης αρωγής. Η χορήγησή της εξαρτάται από την προϋπόθεση της παρουσίας και κατοικίας του αιτούντος στη Μεγάλη Βρετανία.

5. Ύστερα από τη μεταρρύθμιση της 1ης Απριλίου 1992 στη Μεγάλη Βρετανία, η παροχή αυτή αντικαταστάθηκε, στις περισσότερες περιπτώσεις, από το DLA, του οποίου οι προϋποθέσεις χορηγήσεως είναι οι ίδιες. Παρ' όλ' αυτά, εξακολουθούν να χορηγούνται AA σε ηλικιωμένα άνω των 65 ετών άτομα τα οποία, επιπλέον, χρήζουν φροντίδων και ιδιαίτερης προσοχής [3].

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, C-20/96 (Συλλογή 1997, σ. I-6057).

2 — Κανονισμός 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), όπως και αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 136, σ. 1).

3 — Η εθνική νομοθεσία έχει εκτεθεί στα σημεία 3 έως 6 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

6. Σ' αυτήν ακριβώς την κατάσταση βρίσκεται η εφεσείουσα της κύριας δίκης, η Partridge, εφόσον απέκτησε, στα 83 της χρόνια, δικαίωμα λήψεως ΑΑ, με ισχύ από την 21η Ιουλίου 1992.

7. Όμως, το επίδομα αυτό έπαυσε να της καταβάλλεται στις 28 Ιουλίου 1993, ημερομηνία της οριστικής εγκαταστάσεώς της στη Γαλλία, δεδομένου ότι η αρμόδια αρχή έκρινε ότι η δικαιούχος δεν πληρούσε πλέον, ύστερα από την ημερομηνία εκείνη, τις προϋποθέσεις χορηγήσεως που είχαν σχέση με την παρουσία και την κατοικία στη Μεγάλη Βρετανία.

8. Μετά την απόρριψη της αιτήσεώς της επανεξετάσεως, η Partridge προσέφυγε ενώπιον του Blackpool Social Security Appeal Tribunal (στο εξής: Appeal Tribunal), το οποίο ωσαύτως απέρριψε την προσφυγή της.

9. Επιληφθείς κατ' έφεση, ο Social Security Commissioner εκτιμά ότι η απόφαση του Appeal Tribunal πρέπει να εξαφανιστεί λόγω νομικής πλάνης, κατά το μέτρο που δεν έχει ληφθεί σ' αυτήν υπόψη η ασκούσα επιρροή κοινοτική νομοθεσία [4].

4 — Σχετικά με την κοινοτική νομοθεσία παραπέμπω στα σημεία 7 έως 20 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

10. Σχετικώς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι αν είχε χορηγηθεί στην εφεσείουσα της κύριας δίκης το ΑΑ και στη συνέχεια αυτή είχε μεταφέρει την κατοικία της εκτός της Μεγάλης Βρετανίας πριν από την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του κανονισμού 1247/92, η εφεσείουσα θα μπορούσε να αξιώσει τη συνέχιση της καταβολής του ΑΑ, παρά την αναχώρησή της από τη χώρα [5].

11. Πράγματι, μέχρι τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1247/92, το ΑΑ εξομοιωνόταν με παροχή αναπηρίας, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β'. Ο χαρακτηρισμός αυτός απορρέει, αφενός, από την αναλογία που μπορεί να υφίσταται με τον ίδιο χαρακτηρισμό που έχει αναγνωριστεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, στο mobility allowance (επίδομα κινήσεως, στο εξής: ΜΑ), «δίδυμη» του ΑΑ παροχή [6], με την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 1991, Newton [7]. Αφετέρου, το ΑΑ μνημονεύθηκε (και μνημονεύεται πάντοτε) από το Ηνωμένο Βασίλειο στη δήλωση στην οποία αυτό προέβη σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 1408/71, αναφορικά με τα συστήματα που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 1 [8].

5 — Σημείο 21 της διατάξεως περί παραπομπής.

6 — Σχετικά με την ομοιότητα μεταξύ των δύο παροχών, ΜΑ και ΑΑ, βλ., ειδικότερα, τα σημεία 5 και 60 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

7 — Υπόθεση C-356/89 (Συλλογή 1991, σ. I-3017). Υπενθυμίζω ότι με την απόφαση εκείνη (στην οποία γίνεται αναφορά, ειδικότερα, στα σημεία 25, 43, 44 και 45 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares), πριν από τη μεταρρύθμιση του 1992, το Δικαστήριο εξομοίωσε το ΜΑ με παροχή αναπηρίας κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού, όταν η παροχή αυτή χορηγείται σε δικαιούχους που είναι ή υπήρξαν ασφαλισμένοι βάσει της βρετανικής νομοθεσίας.

8 — Σημείο Κ της ανακοινώσεως του Συμβουλίου σχετικά με την ενημέρωση των δηλώσεων των κρατών μελών που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε, για τελευταία φορά, τον Δεκέμβριο του 1986 (ΕΕ C 338, σ. 1). Γίνεται αναφορά στη δήλωση αυτή στα σημεία 9, 39 και 60 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

12. Υπό την ιδιότητά της αυτή και σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, επί της εν λόγω παροχής ετύγχανε εφαρμογής η αρχή της άρσεως των σχετικών με την κατοικία προϋποθέσεων και μπορούσε να χορηγείται ανεξαρτήτως της αλλαγής κατοικίας του δικαιούχου της [9].

13. Αντιθέτως, το εθνικό δικαστήριο επισημαίνει [10] ότι, εφόσον το επίδικο ΑΑ χορηγήθηκε μετά την 1η Ιουνίου 1992 και εφόσον η μεταφορά κατοικίας της εφεσείουσας της κύριας δίκης έγινε μετά την ημερομηνία αυτή, τα δικαιώματα που αυτή αντλεί από τον κανονισμό 1408/71 πρέπει να εξεταστούν υπό το φως των τροποποιήσεων που επήλθαν με τον κανονισμό 1247/92. Πράγματι, η εφεσείουσα της κύριας δίκης δεν μπορεί να αξιώνει την εφαρμογή των μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 2 του κανονισμού 1247/92, εφόσον έχει αποδειχθεί ότι η γένεση του δικαιώματός της δεν είναι προγενέστερη της θέσεως σε ισχύ των εισαχθεισών με τον κανονισμό αυτό διατάξεων [11].

14. Στο πλαίσιο αυτών των τροποποιημένων διατάξεων, το αιτούν δικαστήριο σημειώνει ότι τίθεται το ζήτημα αν το ΑΑ πρέπει, σύμφωνα με το προγενέστερο της τροποποιήσεως του 1992 δίκαιο, να εξακολουθήσει να θεωρείται ως παροχή αναπηρίας κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού ή πρέπει, ύστερα από την ημερομηνία αυτή, να χαρακτηρίζεται ως «ειδική παροχή χωρίς [συν]εισφορά», κατά την έννοια του νέου άρθρου 4, παράγραφος 2α. Στην πρώτη περίπτωση θα ετύγχανε εφαρμογής η άρση των περί κατοικίας προϋποθέσεων του άρθρου 10, η δε επίδικη παροχή θα εξακολουθούσε να χορηγείται παρά την αλλαγή κατοικίας· στη δεύτερη περίπτωση η επίδικη παροχή θα μπορούσε, κατ' εφαρμογήν του νέου άρθρου 10α, να χορηγείται υπό την προϋπόθεση της υπάρξεως κατοικίας.

15. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά [12] ότι τα επιχειρήματα υπέρ των αξιώσεων της εφεσείουσας της κύριας δίκης είναι εν προκειμένω τουλάχιστον εξίσου ισχυρά με αυτά που είχαν προβληθεί στην περίπτωση του Snares [13]. Στα επιχειρήματα αυτά προστίθεται το γεγονός ότι ούτε η προπαρατεθείσα δήλωση του Ηνωμένου Βασιλείου βάσει του άρθρου 5 του κανονισμού 1408/71, όπου διασαφηνίζεται ότι το επίδικο επίδομα εμπίπτει στο άρθρο 4, παράγραφος 1, ούτε το σημείο 11 του τμήματος IB του παραρτήματος VI, όπου το ΑΑ προσδιορίζεται, για την εφαρμογή του άρθρου 10, ως παροχή αναπηρίας, τροποποιήθηκαν το 1992 ή ύστερα από την ημερομηνία αυτή.

16. Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει [14] ότι, σε περίπτωση που το Δικαστήριο εκδώσει απόφαση ευνοϊκή για τον Snares, αναγνωρίζοντας ότι εξακολουθεί, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, να υφίσταται το δικαίωμα εξαγωγής μιας παροχής αναπηρίας, όπως το DLA, και τούτο παρά το ότι η παροχή αυτή περιελήφθη, το 1992, στην κατηγορία των ειδικών παροχών χωρίς εισφορά, αναπόφευκτα προκύπτει ότι και η εφεσείουσα της κύριας δίκης θα μπορεί να αξιώσει την εξαγωγή του χορηγουμένου σ'

9 — Αυτόθι, σημείο 39.

10 — Σημείο 23 της διατάξεως περί παραπομπής.

11 — Βλ. υπ' αυτή την έννοια, κατ' αναλογία, το σημείο 68 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

12 — Στο σημείο 25 της διατάξεως περί παραπομπής.

13 — Η θέση του εφεσείοντος στην υπόθεση Snares εκτίθεται στο σημείο 25 των προτάσεών μου στην υπόθεση αυτή.

14 — Σημείο 26 της διατάξεως περί παραπομπής.

αυτήν ΑΑ. Το εθνικό δικαστήριο επισημαίνει ότι, στην αντίθετη περίπτωση, σύμφωνα με τον εφεσίβλητο της κύριας δίκης, αν το Δικαστήριο επρόκειτο να εκδώσει απόφαση δυσμενή για τον Snares, η προπαρετεθείσα δήλωση του Ηνωμένου Βασιλείου ή το σημείο 11 του τμήματος ΙΒ του παραρτήματος VI δεν θα ήσαν αρκούντως σαφή ώστε να δικαιολογηθεί το ότι, όσον αφορά το χορηγούμενο υπό τις προκείμενες περιστάσεις ΑΑ, τυγχάνει εφαρμογής — αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει με το DLA που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως Snares — η αρχή της άρσεως των σχετικών με την κατοικία προϋποθέσεων.

17. Ενόψει των ανωτέρω θεωρήσεων, ο Social Security Commissioner αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Ως προς τι θα διαφέρουν, αν αυτό συμβεί, οι απαντήσεις που πρέπει να δοθούν, όσον αφορά την περίπτωση ενός αιτούντος ο οποίος έχει δικαίωμα βάσει της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου για επίδομα συμπαραστάσεως ως μισθωτός ή μη μισθωτός, από τις απαντήσεις που έχουν δοθεί στα προδικαστικά ερωτήματα στην υπόθεση Snares κατά Adjudication Officer (υπόθεση C-20/96), και τούτο υπό το φως του κειμένου της δηλώσεως του Ηνωμένου Βασιλείου της 31ης Δεκεμβρίου 1986 βάσει του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου και του σημείου 11 του υποτίτλου ΙΕ (προηγουμένως ΙΒ) του παραρτήματος VI του κανονισμού αυτού;»

Όσον αφορά την υπόθεση Snares

18. Με την απόφασή του Snares, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, αντιθέτως προς τα όσα πρότεινε ο Social Security Commissioner, ότι η κατάσταση ενός προσώπου, όπως ο εφεσείων της κύριας δίκης ο οποίος, ύστερα από την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του κανονισμού 1247/92, πληροί τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση του DLA, διέπεται αποκλειστικώς από το σύστημα συντονισμού που έχει θεσπιστεί με το νέο άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71. Κατά συνέπεια, μια τέτοια ειδική, μη εξαρτώμενη από εισφορές, παροχή πρέπει στο εξής να χορηγείται υπό την προϋπόθεση της κατοικίας.

19. Απαντώντας στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «Από την εξέταση του κανονισμού 1247/92, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός αποκλείει, όσον αφορά το disability living allowance, την εφαρμογή της αρχής της άρσεως των ρητρών κατοικίας, την οποία θεσπίζει το άρθρο 10 του κανονισμού 1408/71, δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος του.» Μολονότι, το αιτούν δικαστήριο φαίνεται να διερωτάται σχετικά με το κύρος του κανονισμού 1247/92, αναφερόμενο *στις* «απαντήσεις που θα δοθούν στα υποβληθέντα στο πλαίσιο της υποθέσεως Snares ερωτήματα», στη συνέχεια των προτάσεών μου δεν πρόκειται να επανέλθω στο ζήτημα αυτό [15], εφόσον κανένα εν προκειμένω καινούριο επιχείρημα δεν έχει προβληθεί στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

20. Εκτιμώ ότι η συλλογιστική που το Δικαστήριο ακολούθησε απαντώντας στο

15 — Η εξέταση του κύρους του κανονισμού 1247/92 αποτέλεσε το αντικείμενο των σημείων 70 έως 104 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares, προτάσεις στις οποίες παραπέμπω στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη.

πρώτο υποβληθέν ερώτημα με την απόφασή του Snares ισχύει απολύτως και στην υπό κρίση υπόθεση.

Επί της απαντήσεως που πρέπει να δοθεί στο προδικαστικό ερώτημα

21. Είναι σημαντικό, πρώτα απ' όλα, να βεβαιωθεί το αιτούν δικαστήριο σχετικά με το αν πράγματι η εφεσείουσα της κύριας δίκης εμπίπτει στο *προσωπικό πεδίο εφαρμογής* του κανονισμού 1408/71, όπως αυτό προσδιορίζεται στο άρθρο του 2, παράγραφος 1. Ως γνωστό, αρκεί συναφώς, ότι αυτή, παρά το ότι δεν ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα, υπόκεινταν, η ίδια προσωπικώς ή ως επιζών σύζυγος εργαζομένου, σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών [16].

Ελλείψει συγκεκριμένων στοιχείων, θα θεωρήσω το στοιχείο αυτό δεδομένο, εφόσον το ίδιο το αιτούν δικαστήριο περιορίζεται στο να επισημάνει ότι αυτό το στοιχείο δεν αμφισβητήθηκε και ότι, ελλείψει άμεσης προσβάσεως στα σχετικά μητρώα ασφαλισμένων, «στηρίζεται στην υπόθεση ότι η εφεσείουσα της κύριας δίκης εμπίπτει στο άρθρο 2» [17].

22. Δυνάμει του νέου άρθρου 10α του κανονισμού, τα πρόσωπα στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός λαμβάνουν τις ειδικές σε χρήμα παροχές χωρίς εισφορά που προβλέπονται στο άρθρο του 4, παράγραφος 2α, υπό την προϋπόθεση ότι οι παροχές αυτές μνημονεύονται στο νέο παράρτημά του IIα [18]. Στη σκέψη 29 της αποφάσεως Snares, το Δικαστήριο επισήμανε ότι τούτο συμβαίνει όσον αφορά το DLA. Ομοίως, αρκεί να επισημανθεί ότι το AA μνημονεύεται στο σημείο δ' του τμήματος IB του εν λόγω παραρτήματος.

23. Το γεγονός αυτό, όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 30 της αποφάσεως Snares, «(...) πρέπει να θεωρηθεί ως σημαίνον ότι οι παροχές που χορηγούνται βάσει της ρυθμίσεως αυτής συνιστούν ειδικές μη στηριζόμενες στην καταβολή εισφορών παροχές, οι οποίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 10α του εν λόγω κανονισμού 1408/71» [19].

24. Ας μου επιτραπεί εξάλλου να επισημάνω ότι από τα χαρακτηριστικά του AA, που ταυτίζονται με αυτά του DLA, αποκαλύπτεται η «μικτή» του φύση, που περιέχει στοιχεία τόσο κοινωνικής αρωγής όσο και κοινωνικής ασφαλίσεως, χαρακτηριστικό

16 — Αυτόθι, σημεία 30 και 31.

17 — Σημείο 22 της διατάξεως περί παραπομπής.

18 — Σημεία 51 και 52 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

19 — Υπό την έννοια αυτή, αυτόθι, σκέψεις 54 έως 56.

των ειδικών παροχών που δεν εξαρτώνται από την καταβολή εισφορών και που προβλέπονται στο εξής στο άρθρο 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού [20].

25. Σε τελευταία ανάλυση, η μόνη διαφορά που υφίσταται μεταξύ του AA και του DLA, που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως Snares, συνίσταται, όπως υπογραμμίζει το αιτούν δικαστήριο στο ερώτημά του, στο γεγονός ότι, μολονότι το AA έχει καταταγεί, όπως έχω επισημάνει, στην κατηγορία των «ειδικών παροχών χωρίς εισφορά» του νέου παραρτήματος IIα του κανονισμού, επί των οποίων εφαρμόζεται στο εξής το άρθρο 10α, εξακολουθεί ταυτόχρονα, παρ' όλ' αυτά, να περιλαμβάνεται τόσο στο παράρτημα VI (στο σημείο 11 του τμήματος IB) του κανονισμού, που έχει μείνει αμετάβλητο — το οποίο τη χαρακτηρίζει ως «παροχή αναπηρίας» για την εφαρμογή του άρθρου 10 —, όσο και στη δήλωση στην οποία προέβη το Ηνωμένο Βασίλειο σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού, που έχει επίσης μείνει αναλλοίωτη, στο πλαίσιο των «νομοθεσιών και συστημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού».

26. Στην πραγματικότητα, αυτή η αντίφαση είναι απλώς επιφανειακή.

27. Πράγματι, το AA είναι δυνατόν, ύστερα από τη μεταρρύθμιση του 1992, να χαρακτηρίζεται κατά δύο διαφορετικούς τρόπους, ανάλογα με τον χρόνο γενέσεως του δικαιώματος.

20 — Κατ' αναλογία, σκέψη 33 της αποφάσεως Snares, που παραπέμπει στα σημεία 59 έως 63 των προτάσεών μου.

28. Σύμφωνα με τις μεταβατικές διατάξεις που προβλέπονται στο άρθρο 2 του κανονισμού 1247/92, κατά το οποίο δεν θίγεται η διατήρηση των δικαιωμάτων των προσώπων τα οποία, πριν από τη θέση του σε ισχύ, ελάμβαναν ήδη την παροχή (παράγραφος 1) ή πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να τη λάβουν (παράγραφος 2), το επίδικο επίδομα που χορηγούνταν πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1247/92 εξακολουθεί, σύμφωνα με το προγενέστερο σύστημα, να θεωρείται ως παροχή εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι αυτή μνημονεύεται στο σημείο 11 του τμήματος IB του παραρτήματος VI. Κατ' αυτό τον τρόπο, για το χορηγούμενο πριν από την 1η Ιουνίου 1992 AA εξακολουθεί και σήμερα να ισχύει η αρχή της άρσεως των διατάξεων περί κατοικίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 10 του κανονισμού.

29. Αντιθέτως, το γεγονός ότι η παροχή αυτή εξακολουθεί να μνημονεύεται στο παράρτημα VI του κανονισμού δεν έχει καμία επίπτωση στις καταστάσεις όπου η ίδια παροχή άρχισε να καταβάλλεται με τη μεταρρύθμιση του 1992. Εφόσον, ύστερα από την ημερομηνία αυτή, το AA μνημονεύθηκε, από το Ηνωμένο Βασίλειο, στο παράρτημα IIα, τμήμα IB, στοιχείο δ', τυγχάνουν επ' αυτού εφαρμογής οι διατάξεις του άρθρου 10α και το επίδομα αυτό, θεωρούμενο ως εμπίπτον στο πεδίο εφαρμογής του νέου άρθρου 4, παράγραφος 2α, χορηγείται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10α, μόνον υπό την προϋπόθεση της κατοικίας.

30. Έτσι, το γεγονός ότι το AA δεν έπαυσε να μνημονεύεται στο παράρτημα VI,

ύστερα από τη μεταρρύθμιση του 1992, δεν αποκλείει την επ' αυτού εφαρμογή του άρθρου 10α, στο πλαίσιο καταστάσεων όπου το δικαίωμα για ΑΑ γεννήθηκε μετά τη μεταρρύθμιση του 1992. Έτσι, το παράρτημα VI δεν επηρεάζει τη δημιουργηθείσα το 1992 σχέση μεταξύ των άρθρων 10 και 10α.

31. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, δεν αμφισβητείται ότι η εφεσείουσα της κύριας δίκης άρχισε να λαμβάνει το ΑΑ μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1247/92. Σύμφωνα με την αρχή της άμεσης χρονικώς εφαρμογής του νόμου [21], η κατάστασή της εμπίπτει, όπως είναι επόμενο, λόγω της μνείας του ΑΑ στο παράρτημα ΙΙα του κανονισμού, στις νέες διατάξεις που προβλέπονται στα άρθρα 4, παράγραφος 2α, και 10α. Αντιθέτως, η εφεσείουσα της κύριας δίκης δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της διατηρήσεως των κεκτημένων δικαιωμάτων, αξιώνοντας να υπαχθεί στο σύστημα που ίσχυε για τα χορηγούμενα πριν από τη μεταρρύθμιση του 1992 ΑΑ που μνημονεύονται στο παράρτημα VI του κανονισμού [22], και τούτο εφόσον το δικαίωμά της γεννήθηκε ύστερα από την 1η Ιουνίου 1992.

32. Οι σκέψεις αυτές δεν επηρεάζονται από το γεγονός ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, στην προπαρατεθείσα δήλωσή του που υπέβαλε σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 1408/71, μνημόνευσε το ΑΑ μεταξύ των «νομοθεσιών και συστημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού». Πράγματι, αρκεί να σημειωθεί ότι η δήλωση αυτή τροποποιήθηκε, για τελευταία φορά, το 1986, δηλαδή πριν από την επελθούσα το 1992 μεταρρύθμιση. Ύστερα από την έκδοση του κανονισμού 1247/92 και σύμφωνα με την αρχή της άμεσης χρονικώς εφαρμογής του νόμου, μόνον αυτές οι νέες διατάξεις εφαρμόζονται στις δημιουργηθείσες ύστερα από τη θέσπισή τους καταστάσεις.

33. Από τα ανωτέρω καταλήγω ότι μόνον το ΑΑ που χορηγήθηκε ύστερα από την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του κανονισμού 1247/92, πρέπει να θεωρείται «ειδική παροχή χωρίς εισφορά», κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71, παροχή της οποίας η χορήγηση, υπό την επιφύλαξη του σεβασμού των κεκτημένων δικαιωμάτων αυτού που τη ζητεί, λόγω της μνείας της στο παράρτημα ΙΙα του κανονισμού αυτού, μπορεί εγκύρως να εξαρτάται από την προϋπόθεση της κατοικίας στο έδαφος του κράτους που τη χορηγεί.

34. Κατά συνέπεια, ούτε οι διατάξεις του παραρτήματος VI του κανονισμού ούτε η υποβληθείσα σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού αυτού δήλωση του Ηνωμένου Βασιλείου εμποδίζει να εφαρμοστεί, επί του χορηγουμένου, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ΑΑ, η λύση που επελέγη με την απόφαση Snares.

21 — Βλ., κατ' αναλογία, τα σημεία 66 και 67 των προτάσεών μου στην υπόθεση Snares.

22 — Αυτόθι, σημείο 68, κατ' αναλογία.

Πρόταση

35. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στον Social Security Commissioner ως εξής:

«Η απάντηση που δόθηκε στα υποβληθέντα ερωτήματα με την απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, C-20/96, Snares, δεν διαφέρει στην περίπτωση ενός προσώπου, όπως η εφεσείουσα της κύριας δίκης, το οποίο, ύστερα από την 1η Ιουνίου 1992, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, πληροί τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση του attendance allowance (επίδομα ενισχύσεως). Τέτοια κατάσταση διέπεται αποκλειστικώς από το σύστημα συντονισμού που θεσπίστηκε με το άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, και όπως ο τελευταίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1247/92.»